מט., ב) קדושין נב. ב"מ ז.

לעיל סח: סט., ג) ב"ב נו:

לעיל סוח. סטי, אם ב"ב וו. [חוספתא דב"ב פ"ב], ד) [דברים יט], ה) [ד"ה

היכאז. ו) עייו רש״א. ו) ג״ל

רבינו חננאל

איכא דאמרי אמרי נהרדעאי לא כתבינן

רכפריה. אמ׳ ליה רב אשי

ו בפויזה. אמ ייחים אשי לאמימר מאי טעמ׳ אמ׳ ליה מדר׳ יוחנן דאמ׳ גזל

ולא נתיאשו הבעלים שניהם אין יכולים להקדיש זה לפי שאינו

שלו וזה לפי שאינו ברשותו ולא אשכחנן פלוגתא עליהו למיבטל

שמעתיהו. ויש מי שגורס

אמטלטלי דכפריה אפקדונא וסבר דלא כתבינן אורכתא אלא

דאיתיה] ברשותא דמריה איתיה, וליכא למימר בפקדון דאינו (ברשותו.

ושמועה זו בפרק שבועת

העדות בענין המשביע לעדים אם לא תבואו

ותעידו שיש לפלוני ןמנה

אצל פלוני. וא]קשינן והאמ׳ עד שישמעו מפי

התובע ומוקים לה שמואל הוגובע המוקים לה שמואל בכא בהרשאה. ואמרי נהרדעי לא כתבינן

י אורכתא. הני מילי היכא

דכפריה היכא דלא כפריה

כתבינן. וכמוה עוד בפרק

יש בכור לנחלה. וכיוז

דליכא מאן דדחי ליה, לא להא דנהרדעאי ולא להא

ואמימר דאינון בתראיי מוקמי לה כר׳ יוחנן, שמע

מינה דהילכתא הכי. וכל הינו דור כווא ווכי דכי דאשכחנן בתלמוד כגון מעשה דרב פפא דאקני

לזוזי דהוה ליה בי הוזאי

לרב שמואל בר אחא

וכיוצא בו במה דלא

כפריה הוא כדאיתמר

בהדיא, אבל או כפריה לא

רכתבינן אורכתא עליה.

וכתבינן אורכתא עלית. יהא דנהגו למכתב אורכתא אפילו אמטלטלי

רכפריה לא ידעינן מנין

ועל זה סמכו המוציא מחבירו עליו הראיה.

דון זכי ואפיק לנפשך לית

רון ול הידים ולידים מאי טעמ', בה מששא. מאי טעמ', דיכיל למימר ליה לאו

אביי או כתיב בה למחצה

לשליש ולרביע מיגו דמישתעי דינא לפלגא

משתעי נמי לכולא. וכיון דאמימר ורב אשי מפרשי אליבא דנהרדעי שמע

מינה הילכתא כותיהו נמי

שנים וטבח ומכר על פיהם או על פי שנים אחרים משלם תשלומי ד׳

וה׳ וכול׳. לימא מתני׳

דלא כר' עקיבא דאי ר' עקיבא הא אמ' על פי

שנים יקום דבר. דבר ולא

שנים יקום ובו, ובו ולא חצי דבר. דתניא, אמ׳ ר׳ יוסי כשהלך אבא חלפתא

אצל ר' יוחנן בן נורי ללמוד תורה וכול'.

ואמרי

נהרדעאי כל

בשמעתא

יוחנז. ורב אשי

כתבינן

. אמטלטלי

אורכסא. הרשאה: משום דר' יותנן. דהואיל ואינו ברשות הבעלים בחתם יחידאה לא אמר. תיתה דבכתה מקומות משמע דאמר אינו יכול להקנותו לשליח הלכך אם אבד יכול לחזור ולתבוע מיד הנאמן: דכפריה. אם תבעיה מפקיד לנאמן בבית דין וכפר בו: דמיחוי. דחתמינן אשיקרא דיהיב ליה לשליח מידי דלית ליה גבי אבל לא סורק ואע"ג דבפ' ג' מינים (מיר ד' מב. ושם) מוקמינן ליה

האיך: דחמר ליה החיך. נחמן לשליח לאו בעל דברים דידי את: ואי כסב בה למחלה ולשליש. דוו וזכי לנפשך והמותר שלי: מיגו דמשתעי. נאמן דינא בהדי שליח אפלגא על כרחיה דלא מלי למימר ליה לאו בעל דברים דידי את משתעי אכולה: ואי ספס. שליח משל נאמן: לה מפקינן מיניה. אף על גב דלח כתיב ביה אפיק לנפשך. ל"א ואי תפס שליח ממון שהוליא ועיכבו לעלמו לא מפקינן מיניה כך מלאתי כתוב בתשובות הגאונים וזה עיקר: רב אשי פליג עליה דאמימר: כיון דכחיב קבילים עלאי. אלמא שליח שויה הלכך אי תפיס מפקינן מיניה. וללישנא קמא נמי אי תפס משל נאמן מפקינן מיניה דהא שליח בעלמא הוא והוי כתופס לבעל חוב: למיתפס פלגא. ממון שהביא אם רולה לעכב חליו: ס"ג והלכתה שליה שוייה ולה שקיל מידי: בותבר' על פי שנים. כלומר שנים מעידין אותו שגנב: גנב ומכר בשבת. אבל טבח קם ליה בדרבה מיניה: וטבח ביום הכפורים. דחין זדונו אלא כרת: וטבה ומכר ואחר כן מת אביו. אבל מת אביו ואח"כ טבח ומכר תנא בסיפא דפטור שהרי ירש את אביו ושלו הוא טובת ומוכר: בשני אלו. בטרפה ובחולין בעזרה דקא סבר רבי שמעון שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה אבל לרפואה ולכלבים שחיטה ראויה היא דאי בעי מלי אכיל מיניה: גבל דבר ולא חלי דבר. על פי שנים עדים יקום דברים. והני עדי טביחה דקתני במתני׳ או על פי שנים עדים אחרים חלי דבר קמסהדי דאי לאו עדי גניבה איכא למימר דידיה קא טבח: מלפתא

כסתם יחידאה לא אמר שמכרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלטלי אמר רב אשי לאמימר מאי מעמא אמר ליה משום דרבי יוחנן יוחנן גזל ולא נתייאשו הבעלים שניהם אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו איכא דאמרי אמרי נהרדעי אלא כתבינן אורכתא אמטלטלי דכפריה מעמא דכפריה דמיחזי כשיקרא אבל לא כפריה כתבינן ואמרי נהרדעי יאורכתא דלא כתיב ביה זיל דון וזכי ואפיק לנפשך לית ביה מששא מ"ט ימשום דא"ל האיך לאו בעל דברים דידי את אמר אביי יואי כתיב ביה למחצה לשליש ולרביע מיגו דמשתעי דינא אפלגא משתעי דינא אכולה אמר אמימר אי תפס לא מפקינו מיניה רב אשי אמר ייכיון דכתביה ליה כל דמתעני מן דינא קבילית עלי שליח שויה ואיכא דאמר שותפא שויה למאי נפקא מינה למיתפם פלגא 🐠 יי והלכתא שליח שויה: מתני זגנב ע"פ שנים ומבח ומכר על פיְחם או על פי שנים אחרים משלם תשלומי ארבעה וחמשה "גנב ומכר בשבת גנב ומכר לע"ז "גנב ומבח ביום הכפורים גנב משל אביו ומבח ומכר ואח"כ מת אביו יגנב ומבח ואחר כך הקדיש משלם תשלומי ארבעה וחמשה לגנב ומבח לרפואה או לכלבים מהשוחם ונמצאת מריפָה יהשוחם חולין בעזרה משלם תשלומי ארבעה וחמשה רבי שמעון פומר בשני אלו: **גכו'** לימא מתניתין דלא כרבי עקיבא דאי ר' עקיבא האמר דבר ולא חצי דבר דתניא יאמר רבי יוםי כשהלך אבא

חלפתא אצל ר' יוחנן בן נורי ללמוד תורה ואמרי לה רבי יוחנן בן נורי אצל אבא

כר"ם ובפרק החולץ (יבמות דף מב:) גבי אחת בתולות דפריך נמי והאמר ר' יוחנו הלכה כסתם משנה אע"ג דאתי כרבי מאיר וכן בכמה מקומות וי"ל דה"פ ה"א מאן תנא לנועים ר׳ דוסא כי היכי דלא תקשה סתם משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה מאי אולמיה האי סתמא מהאי סתמא דכיון דאיכא למימר דיחידאה היא לא חשיבא כי ההיא סמס משנה דאתי כרבים וא"ת והא האי סתמא נמי דאין הגונב אחר הגנב יחידאה היא דהיינו רבי יהודה בר פלוגתיה דרבי דוסא דאמר כל שילקטו דוהא ולא כל מה שלהטו ויש לומר דדלמא רבי יהודה כל שלקטו נמי שרי ולא נקט כל שילקטו אלא לרבותה דהע"ג דלה שרי אלה על ידי ברירה ועי"ל דה"ק ה"א דכסתמא יחידאה לא אמר כי היכי דלא מקשה ליה סמם משנה אבל השמא שהונרכו לעשות תירוץ אחר לא נאמר יותר אלא אפי׳ (כ) משנה יחידאה נמי אמר: לא כתבינן אורכתא אמשלשלי. דוקא אמטלטלין דגזליה אבל אמטלטלין דפקדון כתבינן דהא תלי טעמא בהקדש ויש כח לאדם להקדיש פקדון שיש לו ביד חבירו כדמוכח בהמוכר את הספינה (ב"ב דף פח.) גבי ההוא גברא דאייתי קרי לפומבדיתה חתו כ"ע שקלי חדה חדה אמר הרי הן מוקדשין לשמים ומשמע התם דאי לא קילו דמייהו הוו קדשי ועוד דלעיל אמר אין הגונב אחר

אפילו כסתם יחידאה דבסוף המוליא (שבת דף פא:)

פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן נזיר חופף ומפספם

שומר כתיב: אמטלטלין רבפריה.

הגנב משלם כפל משום דאין בעלים יכולין להקדיש וגונב מבית הנפקד

משלם כפל לבעלים כדתניא בהמפקיד

(ב"מ דף לג:) ועיקר קרא בגונב מבית

חלפתא כ"ח דהאידנא נהגו לכתוב אורכתא אפילו אמטלטלי דכפריה וטעמא לא ידענא ור"ת מפרש דטעמא דהלכתא כלישנא בתרא דקוגיא דגמרא כוותיה דבשבועות (דף לג: ושם 🕫) דייק טעמא דמשביע 🕨 עליכם דאיש פלוני כהן הוא הא מנה לפלוני ביד פלוני חייבין והא קתני סיפא עד שישמעו מפי החובע אמר שמואל בבא בהרשאה והא אמרי נהרדעי לא כמבינן אורכתא אמטלטלי הני מילי (ד) דכפריה אבל לא כפריה כתבינן וכן בפרק יש בכור (בכורות דף מט.) וכיון דהלכתא כלישנא בתרא אם כן אפילו כפריה כתבינן דהא לישנא בתרא מפרש טעמא דלא כתבינן אמטלטלין דכפריה משום דמיחזי כשיקרא ולמיחוא כשיקרא לא חיישינן כדמסיק בהכותב (כתובות דף פה.) ובפרק כל הגט (גיטין דף כו:) דליתא לדרב פפי דאמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דלפהדו סהדי אחתימות ידייהו פסולה משום דמיחזי כשיקרא וא"ת כיון דלא חיישיטן למיחזי כשיקרא אם כן בשבועות (דף לג:) ובבכורות (דף מט.) כי פריך מנהרדעי דאמרי לא כתבינן הוה ליה למימר דליתא וי"ל דאורחא דגמרא למיפרך ממילתא אע"ג דליתא דבפרק ב' דכתובות (ד' כא:) נמי פריך מדרב פפי אמילתיה דרב הונא וחוזר בה מחמת זה ומגיה דברים אע"ג דאמר בהכוחב (כמובות ד' פה) דלימיה ומיהו לפי המפרש החם דהא דקאמר ליחא לא קאי ארב פפי אלא כלומר ליתא לקושיא דאין קושיא דבקיום שטרות דוקא חיישינן למיחזי כשיקרא דבית דין אבל בשאר מילי לא מדרב נחמן אז אין זה ראיה משום דפריך מדרב פפי וא"מ וללישנא קמא דנהרדעי מאי הוה משני אמתניחין דשבועות ודבכורות ומיהו אמתניחין דשבועות מלי לאוקמי 🕫 בקרקעות וכמ״ד נשבעין אבל בההיא דבכורות דאיירי בפדיון בכור ליכא לאוקמי כמ״ד פודין בקרקעות דהא קתני בההיא משנה דאין פודין ויש לומר דאיכא לאוקמינה שהאחד חייב לחבירו ושואל מדרבי נתן אי נמי שנחן לו במעמד שלשתן ומיהו בההיא דבכורות לריך לדקדק אם יכול ליתן במעמד שלשתן כיון דהוא עלמו לא היה יכול להוליא מידו כמו שבכתובה אין יכולה ליתן במעמד שלשתן כיון דלא ניתנה לגבות מחיים כמו שמפורש בהחובל (לקמן די פט.) ואין לחמוה על מה שאנו נוהגין לכחוב הרשאה אפיי במלוה אע"פ שאין אדם יכול להקנות הלואתו לחבירו כדמוכח במי שמת (ב"ב ד' קממ.) שדוחק למלוא דהלואתו לפלוני איתא בבריא ולא מצי לאשכוחי אלא הואיל ויורש יורשה אי נמי במעמד שלשתן משמע דבשום ענין לא מצי מקני ליה דכיון דקי"ל כאיכא דאמרי ולהך לישנא אמטלטלין דגזילה נמי כתבינן אורכתא אע״פ שאין יכול להקנותו כמו שאין יכול להקדיש דקיימא לן כרבי יוחנן דגזל ולא נתייאשו הבעלים שניהם אין יכולין להקדיש כדמשמע בפ"ק דב"מ (ד' ו. ע"ש) דפריך מיניה לרב ומשמע נמי התם דסבר סתמא דגמרא דאם המסוחא מטלטלין לא היה נגזל יכול להקדיש ה״ה הלואה אע״פ שאין יכול להקנותה כתבינן הרשאה וטעמא דלהאי לישנא מסקינן דשליח שויה ועשו תקנה לענין שליחות כאילו היה קונה קנין גמור ויש סמך למנהג בהגחל "(בתרא) (לקמן ד' קד:) דרב פפא הוה מסיק זחי בי חואי אקנינהו לרב שתואל בר יהודה אגב אסיפה דביתיה כי אתא נפק לאפיה עד תווך ותסיק תשתע לשון הלואה ויש לדחוק דתסיק בעיסקא מיירי שלא ניתן להולאה ועוד דבהוהב (ב"מ ד' מו.) ובהמוכר את הספינה (ב"ב ד' עו:) ל"ג ומסיק אלא הוה ליה זוזי בי חוואי בכל הספרים ואין לדקדק מההיא דבכורות (ד' מט.) גבי פדיון הבן שיכול להרשות אע"פ שניתן לכהן ע"מ להוליא דלא מסקי אדעתייהו שימות תוך שלשים אלמא יכול להרשות במלוה דהתם ע"כ לאו ע"מ להוליא נתנו לו דקיימא לן כשמואל דאמר התם בסמוך לההיא שמעתא (שם) דפודה בנו בתוך שלשים ° ונתאכלו המעות דאין בנו פדוי:

םה א מיי' פ"ג מהל' שלוחין הל' ו ועיין בהשנות ובת"ח חתו עשיו פב טוח"מ וש"ע סי קכג סעיף א [רב אלפס כאן ובפ׳ הגחל עלים דף מא:] סוג ענים קר מנים שם הלי א סמג שם טוש"ע ח"מ

עין משפם

נר מצוה

סי׳ קכב סעיף ד: סו ד מיי׳ שם הל׳ ב טוש"ע שם סעיף ה: בח ה מיי שם הלכה א טוש"ע שם סעיף ו: בש ו מיי׳ שם טוש״ע שם

:בהנ״ה בהגייה. ע ז מיי' פ"א מהלכות גניבה הלכה ו ופ"ג הלי ז מוח"מ סרי שנ: עא ח מיי שם פ"ג הלי : מוח"מ שם:

עב ט מיי שם הל׳ ב טור מ"מ שם: עג י כ מיי שם פ"ב הל" ו טוח"מ שם: עד ל מ ג מיי׳ שם הלי

מ טוח"מ שם:

הגהות הב"ח (A) גם' למיתפס פלגא (והלכתא שליח שויה). מא"מ ונ"ב עייו באשר"י כתב דלא גרסי׳ ליה: (ב) תום' ד"ה כסתם וכו'

טעמה דמשביע אני עליכס: (ד) בא"ד ה"מ היכא דכפריה הבל:

גליון הש"ם גם' והלכתא שליח שויה. עיין נ״ב דף קכו ע״ל תוס׳ ד״ה מדדרש: תום׳ ד״ה אממלמלין וכו' בסה"ר ונתאכלו המעות דאין בנו פרוי. ועיין נ"ב דף קלו ע"ל תוספות ד"ה מדדרש:

מוסף רש"י

אורכתא הרשאה, ולשון שולטנות הוא כמו (ב"ב קסד:) בשנת פלוני אורכן שלטון, אף כאן אורכתא השלמה שהשלימו על בעל יזסנסים שהספים על פעל דינו לחובעו (שבועות לג:). אמטלטלי לפי שאינו בעין והעדים מעידין על שכתוב מחמת שיש לי פלוני כך וכך (שם) דהואיל ואינן בעין מיחזי כשיקרא, שמא אין בידו משל זה כלום וחתימי סהדי אשיקלא (בכורות מט.). דכפריה שכנר שהנתבע שקרן דהשתא מיחזי כשיקרא שחתמו על שיש לי כיד וכך (שבועות לגו). אבא חלפתא לני